

18. Η ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Δημήτρης ξεκινάει
κάποιο ωραίο πρωινό,
με το τόξο και τα βέλη
κι ανεβαίνει στο βουνό.

Τα πνευμόνια του γεμίζουν
με αέρα καθαρό
και κρυφή μια περηφάνεια
του φουσκώνει το μυαλό.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Μπορεί να 'μαι ακόμα νέος
μα δεν είμαι πια μικρός,
σήμερα σ' όλους θα δείξω
πως είμ' άξιος κυνηγός.

Το σπουδαίο δεν είν' τα χρόνια,
μα το θάρρος στην καρδιά.
Όποιος το 'χει είναι άντρας,
η ηλικία δε μετρά.

Είναι τώρα ένας μήνας
που στο δάσος τριγυρνά
η μεγάλη μαύρη αρκούδα
κι έκανε τόση ζημιά.

Πήρε αρνάκια από τη στάνη,
κατοικάκια απ' τη βοσκή,
κάποια μέρα ίσως αρπάξει
και παιδάκι απ' την αυλή.

Βγήκανε δυο-τρεις μεγάλοι
τάχα πως την κυνηγούν,
μα δε μπόρεσαν, μας είπαν,
ούτε αχνάρια της να βρουν.

Αλλά εγώ θα ψάξω τώρα
πέρα ως πέρα το βουνό
και θα βρω κάπου τ' αχνάρια
που οδηγούνε στο θεριό.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ξάφνου αντηχεί στο δάσος
δυνατά και καθαρά,
του λοτόμου το τσεκούρι
που ένα δέντρο πελεκά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Σύντομα θα μ' οδηγήσει
στο λοτόμο η ηχώ
και αυτός θα μ' εκτιμήσει
σαν του πω τι ψάχνω εδώ.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Μα η ηχώ τον ξεγελάει
και μπερδεύεται πολύ,
πέρα δώθε τριγυρνάει
κι άργησε πολύ να βρει

το λοτόμο που καθόλου
δε βρισκόταν μακριά,
μα δεν ξεχώριζε ο Δημήτρης
την ηχώ απ' την τσεκουριά.

Σαν τον βρήκε, πάει κοντά του
και του λέει φιλικά:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Καλημέρα, είμ' ο Δημήτρης
απ' τον πέρα μαχαλά.

ΛΟΤΟΜΟΣ

Σε γνωρίζω, μα για πες μου
τι γυρεύεις εδώ πα;
Δεν το ξέρεις πως στο λόγγο
μαύρη αρκούδα τριγυρνά;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Ίσα-ίσα αυτήν γυρεύω
και πολύ παρακαλώ,
να μου πεις αν κάπου είδες
κάποια ίχνη απ' το θεριό.

ΛΟΤΟΜΟΣ

Είσαι άξιος να τα βάλεις
με τέτοιο άγριο θεριό;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Βλέπεις την αρματωσιά μου;
Θα χτυπήσω στο ψαχνό.

ΛΟΤΟΜΟΣ

Δε φοβάσαι, νεαρέ μου,
μην αστοχήσει η ριζιά;
Μην το βέλος σου το δέρμα
της αρκούδας δεν τρυπά;

Αν πληγώσεις την αρκούδα
μα χωρίς να σκοτωθεί,
τίποτε δε θα σε σώσει
απ' την άγρια της οργή.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Μη σε νοιάζει Δε φοβάμαι
τ' άγρια θεριά εγώ.
Δείξε μου μονάχα, αν ξέρεις,
της αρκούδας το ντορό.

ΛΟΤΟΜΟΣ

Τα αχνάρια της τα ξέρω,
μα έχω δει και τη φωλιά
που τρυπώνει η αρκούδα,
είν' σε κείνη τη σπηλιά.

Να το μονοπάτι, ανέβα
τώρα θα τη βρεις εκεί.
Μα γιατί χλώμιασες έτσι;
Γιατί έκανες στροφή;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Δε σου είπα να μου δείξεις
της αρκούδας τη φωλιά,
μοναχά τ' αχνάρια θέλω
να δω πού είναι και μετά,
θα το πάω για μαντάτο
να το μάθουν στα χωριά
κυνηγοί και τσελιγκάδες
και ας κάνουνε καλά.

Καλό βράδυ, έχε γεια!

19. ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ

ΧΩΡΙΚΟΣ

Ζημιά μεγάλη μου 'κανε
κι απόψε η αλεπού.
Θα το πληρώσει ακριβά,
πού θα μου πάει, πού;

Τον κόκκορά μου άρπαξε,
το μόνο και καλό
που είχα στο κοτέτσι μου
κι ένα κοτόπουλο.

Και πριν δυό νύχτες μου' φαγε
γαλοπουλάκια δυό.
Αν την τσακώσω, γείτονα,
σκληρά θα εκδικηθώ.

ΓΕΙΤΟΝΑΣ

Αντί να πολυσκέφτεσαι
πώς θα εκδικηθείς,
διόρθωσε το φράχτη σου
για να προφυλαχτείς.

Η αλεπού η παμπόνηρη
μια τρύπα κάπου αν βρει
θα ξαναμπεί στον κήπο σου
ν' αρπάξει ό,τι μπορεί.

ΧΩΡΙΚΟΣ

Δεν έχω τώρα εγώ καιρό,
δουλειά μπαλωματή
να κάνω στο κοτέτσι μου,
αλλά έχω σκεφτεί

τρόπο να κάνω τσακωτή
την Μάρω την κυρά.
Θ' απλώσω στο κοτέτσι μου
το δίχτυ του ψαρά.

Θα μπλέξει άσχημα σ' αυτό
κι ώσπου να ξεμπλεχτεί,
οι κότες θα λαλήσουνε
κι εγώ θα τρέξω εκεί.

Θα την αρπάξω απ' την ουρά,
τα πόδια θα της δέσω
και το πρωί, θα δεις κι εσύ,
σκληρά θα την παιδέψω.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Κατά πως είπε έκανε.
Τη νύχτα ξαγρυπνεί
και κάνει την κυρά αλεπού
στο δίχτυ τσακωτή.

Και το πρωί το γείτονα
φωνάζει να του πει:

ΧΩΡΙΚΟΣ

Την έπιασα την κλεφταρού
κι έδεσα στην ουρά
στο λάδι βουτηγμένα
κουρέλια και στουπιά.

Φωτιά θα βάλω στα στουπιά
και με κλωτσιά γερή,
θα την πετάξω έξω από δω
τρέχοντας να καεί.

Κι όσο θα τσουρουφλίζεται
και θα στριφογυρνά,
εκδίκηση θα παίρνω και
θα γελώ από χαρά.

ΓΕΙΤΟΝΑΣ

Απάνθρωπα είν' αυτά τα
βασανιστήρια,
μπορείς να τη σκοτώσεις,
χωρίς μαρτύρια.

Σου δίνει η εκδίκηση
κάποια χαρά κακή,
αλλά συχνά σε σέρνει στην
αυτοκαταστροφή.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Μα λόγο εκείνος δε γρικά,
εκδίκηση διψά,
φωτιά της βάζει στην ουρά,
στο δρόμο την πετά.

Κι η αλεπού που καίγεται,
τρέχει παντού τρελά
και πέφτει στα χωράφια του,
στα ώριμα σπαρτά,

που όπως είν' κατάξερα,
αρπάζουνε φωτιά.
Με τρόπο τότε ο χωρικός
τρέχει, την κυνηγά.

Βοήθεια, φωνάζει,
να σβήσει τη φωτιά,
να σώσει τη σοδειά του,
μα είναι πια αργά.

Δεν του έμεινε σιτάρι,
κριθάρι ούτε σπειρί
και στην απελπισιά του
νογά τη συμβουλή

που του 'δωσε ο γείτονας:
«Η εκδίκηση μπορεί
κακή χαρά να δώσει σου
μα και καταστροφή».

13. Η ΑΛΑΖΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΜΑ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Αθηναίος ταξιδεύει,
πάει για τα νησιά
και μαζί του στο καράβι
παίρνει για συντροφιά

μια μαϊμού πολύ εξυπνούλα
που τα παιχνίδια της,
οι γκριμάτσες και τα κόλπα
και τα στολίδια της,

στον αφέντη και σε άλλους
δίνουν πολλή χαρά
και ξεχνούν του ταξιδιού τους
πλήξη και τεμπελιά.

Μα σαν πιάνουν Κάβο ντ' όρο,
το γνωστό ακρωτήρι,
σ' άγρια φουρτούνα πέφτουν
και σπάει το τρεχαντήρι.

Με τα κύματα παλεύουν
άνθρωποι και μαϊμού,
μα τους παρασέρνει η λύσσα
του βίαιου άνεμου.

Κι όλοι πνίγονται οι καιμένοι,
εκτός απ' τη μαϊμού,
που ακούει πολύ κοντά της
τη φωνή ενός δελφινιού.

ΔΕΛΦΙΝΙ

Να! Στη ράχη μου ανέβα
και μην αργοπορείς,
πιάσου και γερά κρατήσου.
Με μένα θα σωθείς.

Γρήγορα πολύ θα είσαι
στο σπίτι σου ξανά,
γιατί εγώ απ' το καράβι
ταξιδεύω πιο γοργά.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Κι η μαϊμού, η ναυαγισμένη,
πιάνεται με χαρά
απ' του δελφινιού τη ράχη
και σε μία ώρα, να!

Στο λιμάνι πλησιάζουν
του ωραίου Πειραιά.
Η φουρτούνα έχει κοπάσει
και λάδι τα νερά.

Τότε το δελφίνι στρίβει,
ρωτάει τη μαϊμού:

ΔΕΛΦΙΝΙ

Είσαι από την Αθήνα
ή από κάπου αλλού;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Κι η μαϊμού με περηφάνεια,
που γι' άνθρωπο την περνά,
δε διστάζει να πει ψέμα
με μεγάλη ουρά.

ΜΑΪΜΟΥ

Είμαι βέρα Αθηναία
κι από γενιά καλή,
η φαμίλια μου μεγάλη
και γνωστή πολύ.

ΔΕΛΦΙΝΙ

Αθηναία αφού είσαι
μπορείς τον Πειραιά
λίγο να μου περιγράψεις,
αν τον ξέρεις καλά;

ΜΑΪΜΟΥ

Όχι μόνο τον γνωρίζω
τον Πειραιά καλά,
μα είναι και συγγενής μου
στενός, ίδια γενιά.

Ό,τι θέλεις ρώτησέ με
και θα σου απαντώ.
Με θυμό γιατί κουνιέσαι;
Με ρίχνεις στο νερό.

ΔΕΛΦΙΝΙ

Στο νερό σε ρίχνω πάλι
κι ελπίζω να πνιγείς.
Ψευταρού τόσο μεγάλη
δε θ' άξιζε να ζεις.

12. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Μένιππε, θέλω να πάω
ταξίδι μακρινό.
Νοικιάζω το γαϊδούρι σου
με σένα για οδηγό.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Με χαρά μου, Φιλοκτήτη,
για πού, με το καλό;
Ποια η ανάγκη για ταξίδι
μες το ζεστό καιρό;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Στους Δελφούς θέλω να πάω
να πάρω ένα χρησμό,
συμβουλή από ανθρώπους
που ξέρουν το σωστό

τρόπο για να διακρίνω
σε δύσκολες στιγμές
πώς να σκέφτομαι, να πράττω
χωρίς αναποδιές.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Ο σκοπός σου είναι σπουδαίος
και αύριο χαραυγή
ξεκινάμε. Δε φοβάμαι
τη ζέστη την πολλή.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Με το χάραμα στο δρόμο
βγαίνουνε και οι τρεις,
ο Μένιππος, ο γαϊδαρος
και ο προσκυνητής.

Και πολλή χαρά τους δίνει
η πρωινή δροσιά,
το ευκδιαστό αεράκι
απ' τα ψηλά βουνά.

Μα σαν πιάνει μεσημέρι,
η κάψα η δυνατή
τους ζαλίζει το κεφάλι
και στάση στην πηγή

κάνουν για να πιούνε όλοι
νεράκι δροσερό,
και τόπο για ξεκούραση
ψάχνουνε ισκιερό.

Μα εκεί γύρω δε φυτρώνει
δεντράκι πουθενά.
Ξαφνικά ο Φιλοκτήτης
κοιτάζει τη σκιά

του γαϊδάρου που κοντά τους
στέκει ακίνητος.
Βιαστικά τον πλησιάζει
και αράζει ξαπλωτός

πιάνοντας όλο τον ίσκιο
για να δροσίζεται
και δεν τον νοιάζει ο Μένιππος
που καψαλίζεται

Μα ο Μένιππος σαν είδε
την πράξη του αυτή,
θυμωμένα του μιλάει
και τον κατηγορεί

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Γιατί έπιασες τον ίσκιο
του γαϊδάρου μου εσύ;
Αν δικό μου αυτό, δική μου
και η σκιά του αυτή.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τι μου λες, καλέ μου φίλε,
στοχάσου το ξανά.
Νοίκιασα το γαϊδούρι σου,
δική μου κι η σκιά.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Έλα δώθε, γαϊδουράκο,
ξεκόλλα από κε.
Έτσι μπράβο. Τώρα εγώ
στη σκιά σου αυτή.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Μπρος, γαϊδούρι μου, πιο πέρα.
Έλα, που σε τραβώ.
Σε νοίκιασα. Τον ίσκιο σου
θα τον χαρώ εγώ.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Κι απ' το τράβα μπρος και πέρα
κι από τον πολύ καυγά,
το γαϊδούρι αγριεύει
και με γερή κλωτσιά

διώχνει πέρα, χτυπημένα
τα δυο του αφεντικά,
και την κατηφόρα παίρνει
γι' Αθήνα πάει ξανά.

Σα να λέει χωρίς λόγια
και στους δυο του εχθρούς,
«Δεν αξίζετε να πάτε
στους ιερούς Δελφούς».

11. Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ, Η ΓΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΣΟΛΙΑ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Βασιλιάς δοξασμένος
κυνηγά μες τα δάση,
μα ξεκόβει απ' τους άλλους
και το δρόμο έχει χάσει.

Κι είναι τώρα δυο μέρες
που γυρνά και δε βρήκε
φαγητό να χορτάσει
και σε στέγη δε μπήκε

καλόν ύπνο να πάρει.
Τώρα είν' μεσημέρι
και ο δρόμος που πάει
τελικά θα τον φέρει

σε μικρό καλυβάκι
με λατσούδες πλεγμένο,
φτωχικό, μα ζεστό
και νοικοκυρεμένο.

Μια γριούλα στη μέση
το φαΐ κατεβάζει
απ' τη φωτιά με τα ξύλα
και στην άκρη το βάζει.

Μια γλυκειά ευωδία
ένα γύρω σκορπίζει
η αχνιστή φασολάδα,
και ο ξένος ψελλίζει

ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Πόσο θα 'θελα λίγο
απ' αυτό το φαγάκι.
Καλημέρα, κυρούλα.
Πρόσεξέ με λιγάκι.

Είμαι ο δοξασμένος
βασιλιάς σου, ο μεγάλος
της πατρίδας αφέντης.
Σαν εμένανε άλλος

καλεσμένος κανένας
δε θα μπήκε σ' αυτό σου
το μικρό καλυβάκι.
Κι από το φαγητό σου

θα δεχτώ ένα πιάτο,
θα μου κάνει καλό.

ΓΡΙΟΥΛΑ

Βασιλιά, το φαΐ μου
είναι μόνο ένα πιάτο.
Δε μπορώ να σου πω,
έλα, κάθησε, φάτο.

Νηστικιά θ' απομείνω
και ούτ' είν' εύκολο τώρα
να ξαναμαγειρέψω.
Λυπάμαι, συχώρα.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Μα εγώ είμαι τόσο
τρομερά πεινασμένος.
Δύο μέρες γυρίζω
μες το δάσος χαμένος.

Δε μπορεί να μη δώσεις
σ' εμέ φαΐ λίγο τώρα,
που κατέχω βασιλεία
και ετούτη τη χώρα.

ΓΡΙΟΥΛΑ

Κυβερνάς πολλές χώρες,
διαφεντεύεις ανθρώπους.
Μα οι εχθροί σου γυρεύουν
να σου πάρουν τους τόπους

που ονομάζεις δικούς σου.

Τι αξίζουν τα πλούτη
και οι κτήσεις σου όλες,
Βασιλιά, μπρος σε τούτη

τη ζεστή φασολάδα,
τώρα που ζητιανεύεις;
Μπρος σε όλες τις χώρες
που εσύ διαφεντεύεις,

το καλύβι μου τούτο
πιο πολύ έχει αξία.
Κι αν καλά στοχαστείς
τούτη την ιστορία,

ίσως νιώσεις μεγάλη
θλίψη και καταλάβεις
πώς με τον εγωισμό σου
αδιάκοπα θάβεις

κάποια αλήθεια και γνώση
που βαθιά μέσα κρύβεις
μα δε θες να κοιτάξεις.
Κι ίσως πάψεις να σκύβεις

σε μιας ψεύτικης δόξας
την πλανεύτρα ιδέα
και αρχίσεις να βλέπεις
και να ζεις ζωή νέα.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Βασιλιάς ξαφνιασμένος
τη γριούλα κοιτάζει,
τη ζωή του στοχάζεται
και το δάκρυ του στάζει.

10. ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Κρυφά-κρυφά κι αθόρυβα
ένας λύκος πεινασμένος
κοπάδι αρνιά ακολουθεί
κι είναι αποφασισμένος,

ν' αρπάξει χωρίς να τον δουν
κάποιο παχουλό αρνάκι
και στη φωλιά του να γευτεί
καλό, φρέσκο κρεατάκι.

Ξεμένει πίσω έν' αρνί
βόσκοντας χορτάρι ωραίο
κι ο λύκος ήσυχα ορμά
και με δάγκωμα μοιραίο

του παίρνει τη ζωή. Μετά,
απ' το σβέρκο το σηκώνει
και ξεμακραίνει από κει,
μονοπάτι σκαρφαλώνει.

Μα για τύχη του κακή
βλέπει λιοντάρο που τρέχει
καταπάνω του και νιώθει
άγριο σκοπό πως έχει.

να του αρπάξει το αρνάκι.
Πριν προλάβει ν' αντιδράσει,
το λιοντάρι είναι κοντά του,
και χωρίς στιγμή να χάσει,

μ' ένα δάγκωμα στη ράχη,
του αρπάζει το κυνήγι.
Και ο λύκος απ' το φόβο
τρέχει μακριά να φύγει.

Μα λοξοκοιτά και βλέπει
το λιοντάρι να μακραίνει.
Τότε στέκει και με μίσος
κι άγριο θυμό του κραίνει.

ΛΥΚΟΣ

Λήσταρχε, φονιά, το ξένο
γιατί αδίστακτα αρπάζεις;
Και γιατί τον κόπο του άλλου
ούτε πείνα λογαριάζεις;

ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Πάψε, λύκε, μη φωνάζεις
και μη λες ανοησίες.
Μη μιλάς για δικαιοσύνη
και για ιδιοκτησίες.

Πού το βρήκες συ τ' αρνάκι
και το λες δικό σου κτήμα;
Μην στο χάρισε ένας φίλος;
Μην το πλήρωσες με χρήμα;

Μην εδούλεψες για κάποιον
και μ' αυτό σε ξεπληρώσαν;
Μήπως έκανες τσοπάνης
και για αμοιβή στο δώσαν;

ΛΥΚΟΣ

Δε σου λέω πώς το βρήκα.
Για τη βία σου λόγο θα δώσεις.
Αν υπάρχει δικαιοσύνη,
ακριβά θα το πληρώσεις.

ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Με τη βία εσύ αρπάζεις,
σου το παίρνω εγώ με βία.
Το δικαίωμα δίνει η πείνα
κι η κοινή μας κρεοφαγία.

Μες στις ζούγκλας το βασίλειο
δεν υπάρχει δικαιοσύνη.
Θες να ζήσεις χωρίς βία,
δίκαια και με ειρήνη;

Πάψε εσύ πρώτος τη βία,
μη σκοτώνεις για να τρως,
έτσι μόνο θ' ανατείλει
δίκαιος κόσμος και καλός.

Η αρκούδα πλησιάζει
και πολύ προσεκτικά
το ρουθούνι ακουμπάει
και το στόμα απαλά

στο κεφάλι του πεσμένου.
Στο αφτί του σταματά.
Ύστερα γυρίζει πίσω
και ξεκόβει βιαστικά.

Η αρκούδα πεθαμένο
δεν αγγίζει για φαΐ
ή δεν είχε συνηθίσει
να τρώει ανθρώπινο κορμί.

Να κι ο πρώτος σβέλτος φίλος
κατεβαίνει απ' τα ψηλά.
Ξαφνικά βλέπει τον άλλο
ολοζώντανο, καλά.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Φίλε μου καλέ, τι τύχη,
γλύτωσες απ' το θεριό!
Όταν έπεσες σε πήρα
για νεκρό απ' τον περσιό.

ΚΩΣΤΑΣ

Έκανα τον ψόφιο, βλέπεις,
γλίτωσα έτσι τη ζωή,
κι από την αρκούδα πήρα
μία συμβουλή καλή.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Συμβουλή από την αρκούδα;
Δε σε καλοεννοώ.
Μα μιλάνε οι αρκούδες;
Ή είν' το δάσος μαγικό;

ΚΩΣΤΑΣ

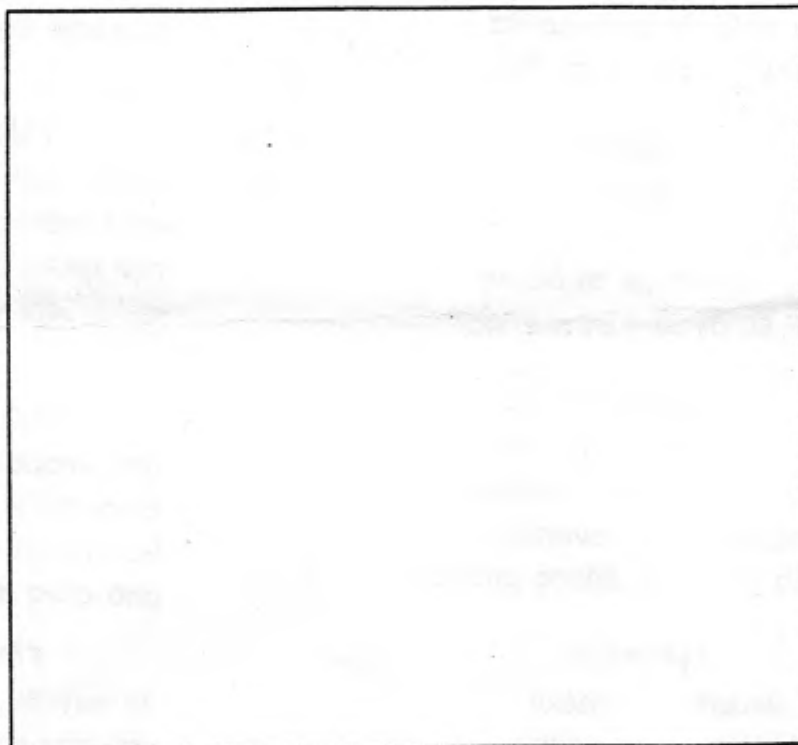
Δεν την είδες που στο αφτί μου
έβαλε το στόμα της;
Θες ν' ακούσεις κάποιο νόημα
απ' την ομιλία της;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Περιέργεια μεγάλη
έχω κι είμαι όλος αφτιά.
Τέτοια θαύματα, το ξέρεις,
δε συμβαίνουνε συχνά.

ΚΩΣΤΑΣ

Η αρκούδα μου 'πε: «Όποιος,
σ' έναν κίνδυνο μπροστά
φίλο παρατά, δεν έχει
φίλου αληθινού καρδιά».

5. ΦΙΛΟΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Κάποια μέρα ανταμώνουν
σ' ένα δρόμο, ξαφνικά,
δύο φίλοι απ' τα ωραία
χρόνια τους τα παιδικά.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Φίλε μου, η καλή τύχη
το 'φερε να ξαναδώ
την αγαπητή μορφή σου
που ποτέ μου δεν ξεχνώ.

ΚΩΣΤΑΣ

Έχω μια χαρά μεγάλη
που με σε ξαναμιλώ,
και πολύ θα επιθυμούσα
πολλές ώρες να σε δω.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μα κι εγώ θα το χαιρόμουν.
Πάμε αύριο εκδρομή;
Θα περάσουμε το δάσος
και θα βγούμε στην κορφή.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Με το χάραμα ξυπνάνε,
απ' το δρόμο έξω βγαίνουν,
παίρνουνε το μονοπάτι,
στο πυκνό το δάσος μπαίνουν.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τι θαυμάσιο αγεράκι!
Δίνει υγεία και χαρά.
Νιώθω να ξαναγεννιέμαι
περπατώντας στα βουνά.

ΚΩΣΤΑΣ

Είναι γιατρικό, στ' αλήθεια.
Όμως φίλε μου εγώ
δε σου κρύβω πως φοβάμαι
λίγο, και παρακαλώ

να μη φεύγεις μακριά μου,
καθώς περπατάς γοργά,
να 'χω τη βοήθειά σου,
αν μας τύχει αναποδιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μη φοβάσαι ό,τι κι αν τύχει,
όσο είμ' εγώ κοντά.
Φίλος φίλο βοηθάει
σ' όποια του κακοτυχιά.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Την κουβέντα του την κόβει
κάποιο άγριο μουγκρητό
από αρκούδα πεινασμένη
που τους βρήκε το ντορό.

Τρέχει τότε ο πρώτος φίλος
και στου δέντρου τον κορμό
πιάνεται και σκαρφαλώνει
σε κλαρί πολύ ψηλό.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Πιάσου απ' τον πρώτο κλώνο
και τραβήξου όσο μπορείς,
την κοιλιά σου ν' ακουμπήσεις
και κατόπι να σταθείς.

ΚΩΣΤΑΣ

Δεν μπορώ ν' ανέβω, βόθηα.
Είσαι σβέλτος, δυνατός,
θα πιαστώ απ' το κλωνάρι
από σένα σηκωτός.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Αν κατέβω, κινδυνεύω
από την αρκούδα εγώ.
Όσπου να σε ανεβάσω
θα με κάνει αρπαχτό.

Να τη κιόλας! Τι θηρίο!
Φίλε μου καλέ έχε γεια!
Έκανα ό,τι μπορούσα
εγώ για σένα. Τώρα πια...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Μπρούμυτα ο φίλος πέφτει
στα χορτάρια τα ξερά.
Κόλπο του 'φερε ο φόβος,
ή ξαφνική λιγοθυμιά.

20. ΜΗΝ ΞΥΠΝΑΣ ΤΟ ΜΙΣΟΣ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ένα γέρικο λιοντάρι,
ξαπλωμένο στη σπηλιά του,
φώναξε ένα γέρο λύκο
που τον είχε γείτονά του
και του λέει:

ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Εγώ τώρα
αργά, γρήγορα πεθαίνω.
Το κορμί μου από αρρώστια
κι απ' τα χρόνια νικημένο,
δε θ' αντέξει πολύ ακόμα.
Γι' αυτό θα 'θελα μια μέρα
όλα τ' άγρια του δάσους
και της ζούγκλας πέρα ως πέρα
να συγκεντρωθούν μπροστά μου,
να τα δω όλα ένα-ένα.
Πήγαινε και κάλεσέ τα
και να μη λείψει κανένα.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Και την άλλη κιόλας μέρα
γύρω του συγκεντρωμένα,
στάθηκαν όλα τ' αγρίμια.
Έλειπε μονάχα ένα:

Η γριά αλεπού του δάσους.
Και ο λύκος, που κακία
της κρατούσε από χρόνια,
σκέφτηκε:

ΛΥΚΟΣ

Να ευκαιρία
να εκδικηθώ, να βλάψω
την παμπόνηρη αλεπού
που μου άρπαζε κυνήγια
μέσ' από τα νύχια μου.

Μια κακή συκοφαντία
θα της βάλω και θα δω
το λιοντάρι ν' αγριεύει,
να της θέλει το κακό.

Βασιλιά μου, εδώ μπροστά σου
ήρθανε όλα τ' αγρίμια.
Μόνο η αλεπού δεν ήρθε
και αυτό είναι βλαστήμια,
προσβολή στην αφεντιά σου.
Σά να μη σε λογαριάζει
Τιμωρία να διατάξεις,
μυαλό αλιώς αυτή δε βάζει.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Η συκοφαντία πιάνει
και ο βασιλιάς θυμώνει.
Μα καθώς μιλούσε ο λύκος,
να, η αλεπού! Ζυγώνει,
την κακολογία ακούει,
μα την ψυχραιμία κρατεί
και ψάχνει τρόπο να γλιτώσει
και μαζί να εκδικηθεί.

ΑΛΕΠΟΥ

Βασιλιά μου, απολογία
με δυό λόγια μου θα δώσω.
Ποιος απ' τους συγκεντρωμένους
θα σε ωφελήσει τόσο
όσο εγώ, που όλη τη μέρα
έτρεχα σε κάθε τόπο,
για να βρω το γιατρικό σου;
Δε λυπήθηκα τον κόπο.

ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Και τι βρήκες, πες μου αμέσως!

ΑΛΕΠΟΥ

Βρήκα γιατρικό σπουδαίο,
που γιατρεύει κάθε αρρώστια,
τα γεράματα, και νέο
σύντομα σε ξανακάνει.

ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Δος μου το αμέσως τώρα,
αν ζητάς να πάρεις χάρη.

ΑΛΕΠΟΥ

Το θωρείς εδώ μπροστά σου:
Είναι του λύκου το τομάρι.
Ζωντανό άμα τον γδάρεις
και ζεστό αν το φορέσεις,
σύντομα υγεία και νιάτα
να ξανάβρεις θα μπορέσεις.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Μ' ένα χτύπημα γερό του
το λύκο ρίχνει το λιοντάρι
και δουλειά πιάνει αμέσως,
την προβειά του για να γδάρει.
Κι ως ο λύκος ξεψυχάει,
η αλεπού έτσι μιλάει:

ΑΛΕΠΟΥ

Στον αφέντη μας δεν πρέπει
την κακία να ξυπνάει
κανείς μας, ούτε μίσος,
μα να τον παρακινάμε
στην αγάπη, γιατί αλιώς
τα κεφάλια μας θα φάμε.

3. ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΟΙΡΑΖΕΣΤΕ ΤΑ ΒΑΡΗ;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

...ωί-πρωί εφόρτωσε
δύο τσουβάλια στάρι
στο γαϊδαρό του ο χωρικός
και πάει για το παζάρι.

Να τα πουλήσει και μετά
τα ψώνια του να κάνει,
κι αν τελειώσει γρήγορα,
το γιόμα σίπι φτάνει.

Μαζί του παίρνει τ' όμορφο
το άλογο σελωμένο,
ξεκούραστο και δεν το 'χει
τίποτα φορτωμένο,

για να μπορεί στο γυρισμό
να το καθαλικάψει.

Μα το γαϊδούρι απ' το βαρύ
φορτίο έχει ρέψει,

κι αισθάνεται πως δε μπορεί
άλλο δρόμο να πάει.
Στέκεται, τ' άλογο κοιτά
σα να του μολογάει:

ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Το φορτίο μου δεν βλέπεις,
πώς θ' αντέξω τόσον κόπο;
Πάρ' εσύ το ένα τσουβάλι,
αν δε θες να πάω στον τόπο.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Το περήφανο άλογό μας
να κοιτάξει δε γυρνάει
το κακόμοιρο γαϊδούρι
και σκληρά του απαντάει:

ΑΛΟΓΟ

Το φορτίο είν' η δουλειά σου
να τραβάς και μη γυρεύεις
στα πλευρά μου να φορτώσεις.
Δε με νοιάζει αν πας στον τόπο.

Εγώ είμαι τώρα σελωμένο,
στολισμένο και δουλειά μου
είναι μόνο τον αφέντη
να σηκώνω στα πλευρά μου.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ακόμα λίγα βήματα
το γαϊδούρι προχωρά
κι απ' τη μεγάλη κούραση
πέφτει κάτω και ψοφά.

Ο χωρικός ξαφνιάζεται
και λυπάται, μα γοργά
τους σάκκους λύνει και ξανά
τους φορτώνει με σχοινιά

στη ράχη του αλόγου του.
Και το γαϊδαρο τραβά
απ' το δρόμο στο χαντάκι
και τον γδέρνει βιαστικά.

Και ρίχνει πάνω στ' άλογο
του γαϊδάρου το τομάρι.
Τη σκέψη κάνει πως μπορεί
να το δώσει στο παζάρι.

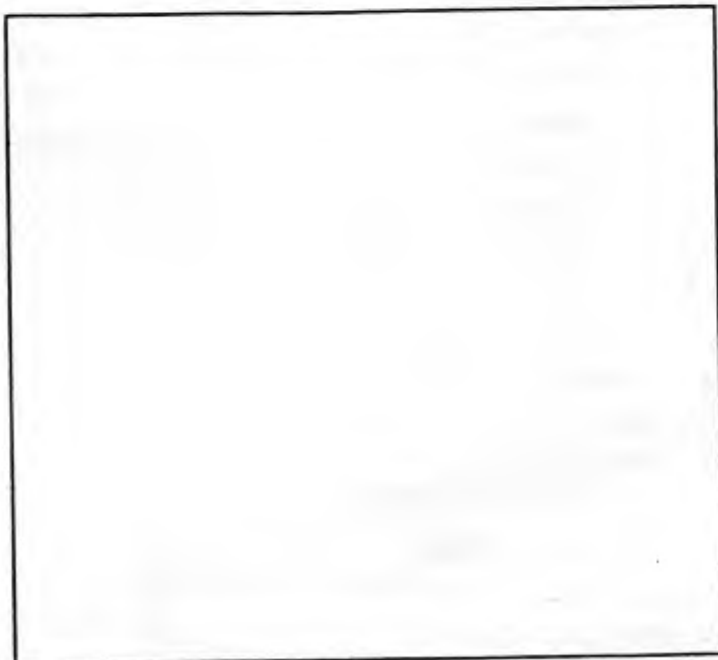
Βιτσιά ρίχνει τ' αλόγου του
μήνυμα για να πάρει
να προχωρήσει γρήγορα
στην πόλη, στο παζάρι.

Και τ' άλογο τώρα βογγά,
χάνει χαρά και χάρη,
μέσα στη ζέστη ως κουβαλά
σακκούλια και τομάρι.

ΑΛΟΓΟ

Πριν από λίγο ο γαϊδαρος
μ' είχε παρακαλέσει
να μοιραστώ το βάρος του.
Δε μπόρεσε ν' αντέξει.

Η κούραση τον σκότωσε,
το φταιξιμο δικό μου.
Πληρώνω τώρα τρίδιπλα
απονιά κι εγωισμό μου.

17. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

ΠΑΙΔΙ

Γιατί, πατέρα, τα μυρμήγκια
πάνε κι έρχονται όλη μέρα,
κουβαλώντας σπόρους κι άχερα
από δώθε κι από πέρα;

Πού τις παν τόσες προμήθειες,
θα τις φάνε όλες τάχα;
Σε ποιο μέρος τις μαζεύουν;
Αυτά να 'ξερα μονάχα.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Παιδί μου, τέτοιες απορίες
είχα κι εγώ παιδί μικρό,
και για να τις λύσω έσκαψα
μυρμηγκοφωλιές σωρό.

Και είδα μες στη γη σκαμμένες
μικρές αποθηκούλες,
σαν ντουλάπια εντοιχισμένα,
χωρίς όμως τις πορτούλες.

Και σε μια βροχή μεγάλη
οι φωλιές τους πλημμυρίσαν
κι από προμήθειες κι από μυρμήγκια
ούτε δείγμα δεν αφήσαν

κι αναρωτήθηκα εντός μου:
Γιατί τόση αστοχασία;
Γιατί να χάνουν τη ζωή τους
στην αρπαγή και στη δουλειά;

ΠΑΙΔΙ

Αυτό, πατέρα, μου θυμίζει
τη ζωή πολλών ανθρώπων,
που όλο συσσωρεύουν πλούτο,
μια ζωή αρπαγής και κόπων.

Αλλά στο τέλος με μια κρίση,
σύγκρουση εθνών, ατόμων,
τα χάνουν όλα και τη ζωή τους.
Θέλημα των θείων νόμων;

ΠΑΤΕΡΑΣ

Παιδί μου ο λόγος σου ετούτος
μου θυμίζει κάποιο αρχαίο,
παράδοξο, θαυμάσιο μύθο
και με νόημα σπουδαίο.

ΠΑΙΔΙ

Να μου τον πεις, πατέρα, αμέσως.
Ίσως κρύβει κάποια γνώση
που αν την καλοστοχαστούμε
από θλίψεις θα μας σώσει

ΠΑΤΕΡΑΣ

Ο μύθος λέει πως το μυρμήγκι
σε πολύ παλιούς καιρούς,
ήτανε άνθρωπος αγρότης
μα δεν αρκίόταν στους καρπούς

που 'δινε η δουλειά η δική του
κι είχε φθονερό το βλέμμα,
συχνά κι αρπαχτικό το χέρι
προς του γείτονα το στρέμμα.

Κι ενώ είχαν τόση αφθονία,
για να ζήσουν όλοι ωραία,
τους έσπρωχνε η λαιμαργία
σε χτυπήματα μοιραία.

Κι ο Άγνωστος, ο Μέγας Πλάστης,
εσιχάθη αυτό το πλάσμα
και με μίαν άγρια αστραπή Του,
μέσα στον καιρών το χάσμα

αφάνισε το ανθρωπάκι,
σε μυρμήγκι άλλαξέ το,
που με την ίδια λαιμαργία
κοπιάζει, πρόσεξέ το,

και με την ίδια αδιακρισία
από τα χωράφια αρπάζει
όσα σάρια κι άχυρα βρίσκει
κι από φόβο τα συνάζει

σε αποθήκες, για να τα 'χει
σιγουριά του. Μα κάποιο θήμα,
ή μια βροχή τις καταστρέφει
και τις κάνει δικό του μνήμα.

